

Ons gezin

Mijn naam is Jolande. Ik ben getrouwd met Sakis. Wij ontmoetten elkaar in 1988 maar door de afstand (Nederland en Griekenland) en de verschillende werkkringen duurde het nog tot 1993 voordat we ook echt bij elkaar konden wonen. Ik werd in augustus 1993 uitgezonden via het ministerie van LNV naar de Nederlandse Ambassade in Cairo.

Zwangerschap

In augustus 1994 werd ik zwanger, en was, zo als dat heet, een oudere moeder want ik zou al 36 zijn wanneer de baby geboren zou worden. De gynaecologe in Cairo raadde mij dan ook ten zeerste aan een vruchtwaterpunctie te laten doen. Begin november 1994 ging ik voor de punctie naar de gynaecologe. Helaas lukte dat niet, want na drie keer prikken vertelde ze mij dat er waarschijnlijk nog iets te weinig vruchtwater was. Ik ben daarna halsoverkop met Nederland gaan bellen en op 22 november kon ik in het Academisch Ziekenhuis in Leiden terecht. Na 10 dagen werden we gebeld door de gynaecoloog uit Leiden i.v.m. de uitslag. Omdat dat sneller was dan we dachten schrokken we, maar aan de andere kant was ik door alle vertraging al zo ver in de zwangerschap dat we inderdaad wel snel moesten zijn. De arts vertelde ons dat de baby geen Down syndroom had of Spina bifida. Vervolgens vroeg hij mij of ik het geslacht van het kind wilde weten. Ik antwoordde bevestigend. Toen vertelde hij mij dat er een andere afwijking was gevonden en dat het kind het Triple X syndroom had maar dat ik nog niet te snel een beslissing zou moeten nemen om de zwangerschap te laten afbreken. Hij vertelde verder dat er bij dit soort meisjes meer achterlijkheid voorkomt, maar dat het ook kon meevalen. Tja daar zit je dan. Ik had al onmiddellijk besloten dat wij de baby gewoon wilden krijgen en daarna wel zouden zien. De zwangerschap verliep verder heel goed en op 12 april 1995 werd onze Eleni met een vacuümverlossing geboren. Twee weken te vroeg, 47 cm en 2750 gram, maar beeldschoon.

De eerste 4 jaar

Ik had tijdens de zwangerschap nog wel eens gedacht aan het gesprek met de arts maar ik was er van overtuigd dat alles goed zou zijn. Ik had gelijk. Wij woonden het eerste jaar van haar leven tot juni 1996 in Cairo. Overdag als ik naar mijn werk was zorgde Gloria voor haar. Gloria kwam uit de Filippijnen. Zo werden er al vanaf haar geboorte 3 talen tegen haar gesproken. Nederlands, Engels en Grieks.

Alles ging voorspoedig.

Ze zat los met 5 maanden en kon zich in de box tot staan optrekken toen ze 7 maanden was. In juni 1996 verhuisden we naar Nairobi, Kenia. We verbleven eerst in een hotel en daar racete ze hardlopend door de gangen. De Keniaanse pianist die iedere dag in de lounge speelde keek al uit naar haar komst, swingend zat ze naast hem op het piano bankje. We bleven anderhalf jaar in Kenia en ze heeft daar ook weer veel Engelstalige mensen om zich heen gehad. In januari 1998 verhuisden we weer, nu naar Helsinki in Finland. Een prachtig land, zeker met kinderen. Eleni was vanaf anderhalf jaar overdag zindelijk, alleen 's nachts plaste ze nog wel in een pamber. Ook had ze inmiddels al een paar keer een blaasontsteking gehad.

Een zusje

In augustus 1998 was ik weer in verwachting en natuurlijk deden we ook dit weer een vruchtwaterpunctie. Ditmaal vond de arts helemaal geen chromosoomafwijkingen. In mei 1999 werd Nina geboren. Eleni was toen vier. Ze was heel erg blij met haar nieuwe zusje. In september van dat jaar ging ze voor het eerst naar de kleuterschool. Ze bezocht de International School of Helsinki. Ze vond de eerste dagen eng en we besloten haar in het begin halve dagen te sturen. Maar na niet al te lang ging het probleemloos en kreeg ze veel vriendinnetjes. Ze was de langste van de klas, wat vooral veroorzaakt werd door de lengte van haar benen. Goed om te vermelden dat ik zelf ook 1,79 meter ben met lange benen.

Eerste schoolervaringen

De twee jaar op de International School gingen zonder al te veel problemen voorbij. Wel kregen we te horen dat het lezen en rekenen niet zo snel ging. Ook had ze de neiging om altijd even de juffrouw te laten verzekeren dat ze het wel goed deed. In de klassengesprekken luisterde ze goed maar was zelf wat bescheiden. In augustus 2001 verhuisden we weer. Ditmaal naar Athene. Al die veranderingen zijn natuurlijk voor ieder kind al heel wat. Een nieuwe school, een nieuw huis, nieuwe vriendjes, dat is wel schokkend als je nog zo jong bent. Omdat de nieuwe school in Athene het Engelse systeem gebruikt, werd ons aangeraden haar een klas hoger te zetten i.v.m. de leeftijd. De kleuterschool begint in het Engelse systeem al met 3 jaar dus de meeste kindjes in de klas zouden dan een jaar jonger zijn en men vond dat, omdat ze zo lang is, sociaal niet zo goed. Ik kende mijn kind natuurlijk wel en vond het al direct geen goed idee om Eleni year 1, oftewel groep 3 te laten overslaan. De school wilde er eerst niet aan, maar na drie weken lang een doodongelukkig kind thuis te hebben gekregen uit school die bij de gedacht aan school stilletjes en wijjes werd, ben ik gaan praten en kreeg toch mijn zin. Ze werd gewoon in year 1 gezet en vanaf de eerste minuut was ze blij. Ze kreeg nu gewoon de tijd om bij het begin te beginnen.

Eleni anno 2005

Inmiddels is het 2005. Eleni zit nu in year 4 (groep 6). Ze spreekt en verstaat drie talen. Op school doet ze heel hard haar best. Al haar rapporten zijn vol lof over haar vasthoudendheid en doorzettingsvermogen, want ze heeft het niet gemakkelijk. We hebben nu twee keer een test laten doen door een onderwijspsychologe. Er kwam uit dat zij zwak is in "verbal skills" d.w.z. alles wat met letters, woorden en cijfers te maken heeft. Aan de andere kant is de "non-verbal" kant weer heel goed ontwikkeld. Volgens de test heeft ze voor de "verbal skills" een niveau van een 7-jarige en voor de "non-verbal skills" een niveau van een 11-jarige. Omdat daar zo een verschil in zit is ons nu geadviseerd een test te laten doen door een "speechtherapist". Waarschijnlijk zou ze veel voordeel kunnen hebben van spraaktherapie.

Ze kan prachtig tekenen en heeft heel veel gevoel voor kleuren en details ook heeft ze een heel mooi handschrift. Toen ze twee was kon ze al heel secuur cijfers schrijven. Op school krijgt ze drie maal per week extra lessen voor lezen, spellen en rekenen door een speciale lerares die op de hoogte is van het Triple x syndroom. Ik heb de school pas dit jaar laten weten dat ze een Triple X meisje is, omdat ik niet al bij voorbaat een etiketje op haar wilde plakken.

Alles op een rijtje	Afsluitend zal ik proberen nog even alles op een rijtje te zetten.
Karakter	Eleni is een gevoelig kind dat niet snel voor zichzelf opkomt. Ze komt zacht en bescheiden over en soms nog wat kinderlijk in vergelijking met andere kinderen. Dat kinderlijke kan ook komen door de manier van opvoeden hoor. Ik ben nogal erg voorzichtig en stel de kinderen niet graag bloot aan de invloeden van de boze wereld. Als voorbeeld: tot voor kort liet ik als ik Sneeuwwitje voorlas altijd gewoon weg dat Sneeuwwitjes moeder dood was. Die had ik dan gewoon op een lange vakantie gestuurd of zoiets. Ze heeft een enorm gevoel voor humor. Af en toe heeft ze het nodig om voor een korte periode even alleen te zijn. Ze trekt zich dan graag terug zonder haar drukke jongere zusje. Ze is geen kind waar je je hart bij vast houdt omdat ze halsbrekende toeren uithaalt in tegenstelling tot haar zusje Nina.
School	Ze is zeker niet de snelste en beste leerling maar ze is normaal intelligent. Lezen en spellen kosten haar meer moeite dan andere 9-jarigen, denk ik. Ze maakt nog geen hele lange zinnen als ze spreekt of schrijft. Dit kan ook komen door haar drie-taligheid natuurlijk. Tekenen, muziek en dansen zijn haar favoriet.
Uiterlijk	Eleni is lang voor haar leeftijd met lange benen. Ik vind haar het mooiste kind van de wereld maar dat vindt gelukkig iedere moeder van haar eigen kinderen.
Lichamelijke kenmerken	Ze moet 's nachts nog steeds een luier om en is maar zelden droog. Er zijn bij de diverse onderzoeken geen afwijkingen gevonden die dat zouden kunnen veroorzaken. Ook heeft ze al heel wat keer blaasontsteking gehad. Ze is goed in de groei en krijgt zo zoetjes aan al heel wat vrouwelijke kenmerken.
Besluit	Dit wat betreft mijn verhaal. Natuurlijk heb ik lang niet alles verteld, al is het al een flink stuk geworden. Als iemand interesse heeft om eens te mailen dan kan dat natuurlijk altijd.